

Hồi 5

Người Mù Họ Cổ

Thấy nàng lặng thinh, lão Vương Què hỏi tiếp:

- Tiểu thư có thấy triệu chứng gì để tỏ ra rằng bọn họ giết người với mục đích để cướp của không?

Cô gái họ Nghiêm đáp:

- Tôi không dám quyết đoán điều đó, vì thật ra suốt một đời làm quan của cha tôi hai tay áo trắng, trong nhà lúc lâm nạn cũng không có vật chi quý giá, bọn sát nhân tuy có lục lạo khắp nơi, nhưng chúng cũng không có lấy vật gì...

Lão Vương Què nói:

- Nhưng có một sự thực là lão quản gia chỉ trao cho tiểu thư có một mảnh đá, còn một nửa không biết về đâu.

Cô gái họ Nghiêm lại làm thinh.

Lão Vương Què cũng trầm ngâm:

- Nếu như bọn sát nhân vì mục đích tìm đoạt hai mảnh đá này, bây giờ “Độc Mục Táng Môn” và Hiên Viên Kỳ lại nhắm vào nó nữa, nhứt là chúng biết mảnh đá hiện có trong mình tiểu thư thì câu chuyện bắt đầu có nhiều nghi vấn.

Cô gái họ Nghiêm cau mặt:

- Ông chủ, ông muốn nói cái người gọi là “Độc Mục Táng Môn” và Hiên Viên Kỳ định...

Lão Vương Què vụt đứng lên, lão nói giọng mập mờ:

- Ngay bây giờ tôi không dám quả quyết họ có chỗ nào khả nghi, nhưng hãy tạm để vấn đề lại đó, người bạn của tôi đã tới rồi.

Lão chống cây gậy đi lần ra cửa, dáng đi của lão bây giờ mạnh dạng chớ không co ro như hồi nãy, cô gái họ Nghiêm nhìn theo và xác định lão chỉ vừa quá bốn mươi.

Nhưng nàng chưa kịp lên tiếng nói gì thì bên ngoài có tiếng huýt sáo nho nhỏ.

Lão Vương Què động động cây gậy mấy cái, một bóng người thoáng vào thật nhanh.

Cô gái họ Nghiêm thấy đó là một người mù, tuổi trạc lão Vương Què nhưng ốm hơn và cũng đen hơn, tay cầm cây gậy khá to, có lẽ phải gọi là cây côn mới đúng.

Tuổi tuy không lớn hơn lão Vương Què, nhưng người mù vì ốm và nhứt là vì râu để xồm xoàm nên trông có vẻ già hơn, nhưng dáng đi lại vô cùng nhanh nhẹn chớ không quờ quạng như những người mù khác.

Vừa bước vào đến cửa người mù khựng lại:

- Lão què, ai vậy ?

Cô gái họ Nghiêm dậm ngán, tay mù này thính giác thật vô cùng bén nhạy, chỉ mới bước vào chưa ai lên tiếng mà lão đã biết có hai người.

Lão Vương Què đáp:

- Không phải người lạ đâu, đây là thiên kim tiểu thư của Tri phủ Tế Nam ngày trước đó.

Người mù có vẻ sững sốt:

- Thiên kim tiểu thư của Nghiêm đại nhân? Lão què làm... làm sao lại có chuyện...

Lão Vương Què đáp:

- Hãy vào đi rồi sẽ nói chuyện.

Người mù chống cây côn bước vào, tay chống cây côn, nhưng không oc' vẻ dò đường, nếu không nhìn vào đôi mắt, không ai có thể biết người đó là người mù cả.

Lão Vương Què gài cửa lại và quay vào nói:

- Tiểu thư, đây là người bạn mù mà quanh năm bên ba lặn lội bên ngoài, hấn họ Cổ, tiểu thư cứ gọi là "Cổ mù" như người ta đã gọi.

Cô gái họ Nghiêm nói:

- Không dám đâu, tuổi tôi còn quá nhỏ, đáng lý phải tôn xưng nhị vị là thúc thúc, nhưng để được thân tình hơn, xin cho tôi gọi là nhị vị lão ca.

Cổ mù lật đặt vòng tay:

- Nghiêm tiểu thư, kẻ mù lòa này thật không dám nhận như thế ấy...

Lão Vương Què vội nói:

- Lão mù, tiểu thư đã thật tình chiếu cố, chúng ta cũng không nên khách sáo, gọi chi thì gọi trong lòng chúng ta cứ một mực tôn kính là đủ rồi.

Cô gái họ Nghiêm cười:

- Xin Vương lão ca đừng nói chuyện tôn kính nữa, và xin nhị vị lão ca cũng đừng gọi là tiểu thư nghe nó khách sáo lắm.

Lão Vương Què cũng cười:

- Vâng, Nghiêm cô nương đã nói thế thì chúng tôi cung kính bất như tòng mạng.

Cổ Mù hỏi:

- Lão què, tại làm sao Nghiêm cô nương vượt đường đến Liêu Đông ?

Lão Vương Què thuật chuyện nhà Nghiêm đại nhân lâm đại họa và nói tiếp luôn:

- Nghiêm cô nương đi tìm Phí Gia đã mấy năm rồi, mãi tới ngày nay mới tìm đến Liêu Đông.

Lão Cổ Mù tái mặt:

- Thật là tàn độc, thế nhưng có biết được hung phạm hay không?

Lão Vương Què đáp:

- Bây giờ thật khó mà quyết đoán, nhưng tên “Độc Mộc Táng Môn” và gã “Mộc Ngẫu Ma” có chỗ khả nghi.

Cổ Mù cau đôi mày rậm lại thật sâu:

- Kinh Trường Xuân và Hiên Viên Kỳ ? Hừ, sao lại có chuyện như thế được...

Lão Vương Què lại thuật chuyện của Độc Mộc Táng Môn và “Mộc Ngẫu Ma” đã xảy ra tại quán, lão chưa thuật hết thì lão Cổ Mù đã gật lia:

- Có thể, có thể... thật đáng nghi ngờ, nhưng lão què, làm sao lão lại có thể đuổi Hiên Viên Kỳ ra khỏi quán ?

Lão Vương Què cười:

- Còn lâu tôi mới đuổi được hấn, thật tình thì ban đầu tôi đâu có biết Nghiêm cô nương, nhưng cho dầu có biết cũng chưa có thể chọi với Kinh Trường Xuân chớ tài sức gì lại có thể đuổi được Hiên Viên Kỳ.

Lão Cổ Mù gật gật:

- Đúng rồi, chúng ta không phải là đối thủ của hấn, nhưng thế thì ai đuổi hấn đi ?

Giọng lão Vương Què bỗng đầy cảm xúc:

- Lão Cổ, chúng ta, một người lặn lội phong trần, một kẻ giam mình trong cái quán giữa hàng năm gió bão, bao nhiêu lâu này là để vì ai ?

Lão Cổ Mù chồm chồm tới trước bàn:

- Lão què, làm sao ? Ai ? Người ấy phải không? Ân nhân đã ra rồi phải không?

Lão Vương Què rưng rưng nước mắt nhưng lại cười ha hả:

- Lão Mù, khó cđi, khóc đã rồi cười.

Quả thật, từ trong hai con mắt đục ngầu của Cổ Mù đã chảy dài hai dòng trên má, môi hấn rung rung...

Cô gái họ Nghiêm cũng cảm động lây, hai tay lão giang hồ này có vẻ rất ngang tàng, nhưng quả là con người trung hậu.

Thật lâu, Cổ Mù mới lên tiếng được:

- Lão què, chúng ta bây giờ có chết cũng không còn tiếc nữa, lão khỏi phải giam mình ở đây chờ đợi, ta cũng khỏi phải rày đó mai đây...

Nước mắt lão vẫn còn chảy, nhưng lại bật cười, giọng cười tràn ngập vui mừng.

Lão Vương Què cúi xuống nhặt cây côn trao cho Cổ Mù và nói:

- Được rồi, lão mù, bây giờ Nghiêm cô nương đang cần gặp Phí Gia, gió còn quá mạnh, hai chúng ta hãy hộ tống để đề phòng bất trắc.

Cổ Mù hỏi:

- Anh biết Phí Gia ở đâu không?

Lão Vương Què đáp:

- Đi về hướng tây, chín phần mười là đến Hồ Lô Cẩu.

Cổ Mù gặng lại:

- Hồ Lô Cẩu ?

Lão Vương Què đáp:

- Quên rồi à ? Lão Mù, lúc chưa lâm nạn, cứ cách nửa năm là Phí Gia lại đến Hồ Lô Cẩu, không đi là không được, bây giờ qua bao nhiêu năm vắng mặt, không đến Hồ Lô Cẩu thì lại đến đâu ?

Cổ Mù cau mày:

- Đúng rồi, anh không nhắc là tôi không nhớ, nhưng không biết năm xưa tại sao cứ cách nửa năm là Phí Gia nhất quyết phải đến Hồ Lô Cẩu làm gì...

Lão Vương Què cười:

- Mất anh mù nhưng tai anh thính lắm, chính ăn mà không biết nguyên do thì tôi làm sao biết được? Nhưng thôi, bây giờ không phải là lúc tìm hiểu dài dòng, chờ anh mà đã mất nửa ngày rồi, chúng ta hãy đưa Nghiêm cô nương đi càng sớm càng tốt.

Cổ Mù gật gật đầu:

- Đúng rồi, gặp Phí Gia rồi hẳn hay.

Hắn vừa chống côn đứng lên là vụt cau mày:

- Lão què, có tiếng ngựa, ít nhất cũng đến năm con, anh có nghe không?

Lão Vương Què nghiêng tai đáp:

- Hình như không phải bọn Mã tặc... Nghiêm cô nương, xin thỉnh cô nương ngồi lại thản nhiên như khách.

Cô gái họ Nghiêm lo lắng bước vào bàn trong ngồi xuống.

Lão Vương Què nói tiếp:

- Lão mù, anh cũng là khách, ngôi quán này tôi làm chủ, cứ để tôi tiếp họ.

Hai mắt tuy mù, nhưng phản ứng của Cổ Mù lại thật nhanh, còn muốn nhanh hơn người sáng, hấn bước trái qua một bên ngồi ngay xuống ghế và nói:

- Lão què, họ tới đã gần rồi đó.

Lão Vương Què gật đầu:

- Đúng rồi, gồm có năm kỵ mã.

Bây giờ thì cô gái họ Nghiêm cũng nghe thấy rõ, vó ngựa nổ dòn như pháo, tiếng ngựa phi thật gấp, thanh âm càng lúc càng gần và cuối cùng dừng lại ngay trước quán.

Một tiếng dội rung rinh mái nhà, cửa quán bị đá tung, cây then ngang gãy văng vào góc vách.

Năm gã trung niên đại hán ào vào mang theo sức mạnh của cơn gió đầy bụi đỏ.

Năm gã đại hán ăn bận giống như nhau: áo xanh, lưng mang đao lớn.

Cầm đầu là một tên có râu mép rậm rì, hấn có đôi mắt thật sáng, lưỡng quyền nhô cao như hai cục bứu.

Vừa bước vào, đôi mắt hấn quét ngang khắp quán và cuối cùng dán vào mặt lão Vương Què, giọng hấn hần hộc:

- Người chắc là lão chủ quán Vương Què có phải không?

Lúc năm tên đại hán vừa lộ mặt, lão Vương Què khẽ giật mình, nhưng lão lấy lại bình tĩnh khá nhanh. Lão trở lại thái độ ung dung của... tên chủ quán:

- Vâng, vâng, đúng, đúng, chẳng hay chư vị có điều chi dạy bảo ?

Tên có râu mép nói:

- Có chuyện cần, người hãy theo ta.

Hấn chấm câu bằng một cái hất mặt, hai tên mang đao xốc vào thúc kệ ngay lão Vương Què.

Lão Vương Què không vùng vẫy, không cục cựa, giọng nói cũng thật bình tĩnh:

- Họ Vương này lập quán ở đây đã mấy mươi năm rồi, rượu thì nửa bán nửa... tặng không, chưa bao giờ làm một chuyện đắc tội với bằng hữu giang hồ, chẳng hay chư vị thuộc về cánh nào và từ đâu đến...

Tên có râu mép cười lạt:

- Người đui rồi phải không? Bọn ta không thuộc “cánh” nào cả, bọn ta là Đường Sai của Phụng Thiên Phủ...

Bây giờ lão Vương Què mới tỏ vẻ giật mình:

- Đường Sai của Phụng Thiên Phủ ? Trời đất, già này vốn là tên bán quán thuộc... lương dân an phận !

Giá như trong trường hợp khác, chắc chắn cô gái họ Nghiêm sẽ cười lăn chiên vì cái tiếng “già này” của Vương Què, nhưng bây giờ nàng chỉ chú ý thôi chớ không cười được.

Tên có râu mép cười khẩy:

- “Lương dân an phận” ? Vương Què, chắc người biết Lưu Cư này chớ ? Trưởng đội Bồ Đầu Phụng chớ đâu phải hạng vô danh tiểu tốt ? Một bè với giang dương đại đạo, ẩn núp nơi này, luồn lọt bọn ngục tố, âm mưu nuôi dưỡng trọng phạm, làm cho vụ án bị trì hoãn đến ngày nay, bây giờ lại xâm nhập đề lao giết người giải thoát cho đồng bọn, chắc người không biết đồng phạm của người trong Phụng Thiên Phủ đã bị hạ ngục tất cả rồi sao ?

Câu nói của tên Trưởng đội Lưu Cư làm cho bọn Vương Què vỡ lẽ, bây giờ thì họ mới biết Phí Mộ Thư vượt ngục.

Thấy Vương Què làm thinh, Trưởng đội Lưu Cư cười hừ hừ hai ba tiếng :

- Sao ? Cứng họng rồi chớ ? Dẫn hấn đi ra ngoài !

Hai tên đại hán áo xanh kéo xéo lão Vương Què.

Y như một trận gió, Cổ Mù nhấc tay lên, năm ngón tay như móc sắt chụp thẳng vào vai của Lưu Cư.

Tên Trưởng đội Tuần Bồ của Phụng Thiên Phủ quả xứng đáng với chức vụ cầm đầu một đội Thám tử, hấn vừa thét lên vừa nghiêng mình khoát mạnh cánh tay.

Hành động của họ Lưu khá nhanh, nhưng lại trúng ngay vào ý định của Cổ Mù, hấn vừa nhấc tay lên thì cổ tay đã bị Cổ Mù khóa cứng.

Hấn chỉ gạt nhẹ một cái là Lưu Cư bị kéo ngược, thân hình cao lớn của tên Trưởng đội Tuần Bồ cong xuống, nhãn mặt la oai oái.

Cô gái họ Nghiêm giật mình, không phải vì chuyện Cổ Mù dám đánh Tuần Bồ của phủ nha mà nàng kinh hồn vì cách đánh của hấn.

Hấn sử dụng chiêu thế để khống chế đối phương không phải nhìn bằng mắt mà là nghe bằng hơi gió.

Ngay trong lúc Cổ Mù chế ngự Lưu Cư thì Vương Què cũng bắt đầu hành động.

Hai tay bị thúc ké của hấn vụt cuốn ra phía trước, hai tên đại hán áo xanh bị “xách” theo y như người ta xách cặp gà và thêm một cái rẩy tay nữa của Vương Què, cả hai tên bò càn dưới đất.

Cả hai tên chỉ nhón đầu bò được nửa bước là mẹp xuống nằm im.

Hai tên đại hán áo xanh còn lại đưa tay phải rời cây đại đao, nhưng chưa đụng cán đao thì chúng đã buông xụi xuống và đôi mắt như hai ngọn lửa của Vương Què chiếu lại.

Thật sự thì nếu Vương Què không lờ mắt, chúng cũng không dám làm một cử động nào, vì chính Đội Trưởng của chúng còn đang lom khom nhìn nhỏ, cổ tay hãy còn dính cứng trong bàn tay của Cổ Mù.

Nhích mấy ngón tay thêm một chút, Cổ Mù cười khẩy:

- Đội Trưởng, đừng có lòi thôi, hãy cho biết Phí Gia làm sao thoát ngục ?

Lưu Cư đáp:

- Chuyện đó... nhị vị đã biết rõ hơn...

Năm ngón tay của Cổ Mù nhích thêm chút nữa, tên Đội Trưởng Lưu Cư cong mình như ngòai xồm, mặt hấn tái xanh và mồ hôi hột bắt đầu nhỏ xuống.

Cổ Mù gằn giọng :

- Đội Trưởng ! Ta muốn nghe Đội Trưởng kể lại cho ta nghe.

Tên Đội Trưởng Lưu Cư nhả mặt nói như la:

- Ổi cha... dạ dạ... Một tên thủ ngục và năm tên canh phòng bị giết, cửa khám bị banh. Phí Mộ Thư... mất biệt !

Cổ Mù gặn lại:

- Chuyện xảy ra hồi nào ?

Tên Đội Trưởng Lưu Cư đáp:

- Cách mấy đêm trước đây.

Cổ Mù đưa tay trái “vuốt” dài theo xương sống Lưu Cư, tên Đội Trưởng Tuân Bồ bỗng như cọng búng, mặt hấn nhắm nghiền, thân hấn sụp xuống, môi hấn chỉ giật giật chớ không thốt ra thành tiếng được.

Cổ Mù buông tay cười lạt:

- Cái thứ như vậy mà cũng dám dẫn đầu một đám chó săn !

Vương Què nhướng mắt:

- Lão Mù, bây giờ...

Lão Mù chận nói:

- Đi, có gì trên đường chúng mình sẽ nói. Các vị “Dương Sai” này hãy còn có đồng bọn, họ sẽ tự giải quyết cho nhau.

Vương Què đưa mắt về hai tên áo xanh còn lại:

- Bọn ta không thích chuyện giết người, nhị vị phải hiểu chuyện để tránh phiền hà. Tránh sang bên kia !

Hai tên đại hán áo xanh dưới quyền tên Đội Trưởng nhưng bây giờ thì phải nghe theo lệnh người thắng thế, chúng phải tuân theo ý của Vương Què để lùi vào sát vách.

Vương Què vòng tay:

- Xin thỉnh công tử lên đường.

Đúng là một "lão giang hồ", hấn gọi "công tử" chứ không gọi "cô nương".

Cô gái họ Nghiêm cũng không phải hạng tối dạ, nàng không đáp lại mà cứ giữ bộ mặt lạnh băng băng đứng lên bước ra ngoài cửa.

Vương Què nói tiếp:

- Lão Mù, chúng ta lên đường.

Lão nói mà không cần ngó lại vì có ngó "Lão Mù" cũng không... thèm thấy !

Cổ Mù chụp lấy cây côn lao tuốt ra ngoài.

Hắn chỉ mụ với thiếu hiệp, chứ hắn không mụ với hấn, hấn hành động thật nhanh, có lẽ còn nhanh hơn năm tên Bồ Đầu lúc vào khi nãy.

Cô gái họ Nghiêm có sẵn ngựa cột ở ngoài, Vương Què và Cổ Mù không có, nhưng lại sẵn ngựa của bọn "Đương Sai"...

oOo

Gió hầy còn thật lớn, cát bụi vẫn bay mù.

Ba người ba ngựa vượt "hồng trần", họ lướt trong bụi mù đổ xuống hướng tây.

Họ đi mà không hề nói chuyện, vì cứ hả miệng ra là y như hứng đầy bụi cát, chưa ngậm đã đầy rồi chứ không mong gì nói được.

Gió gần như thốc vào mặt, bụi cuốn mù trời, cách chừng mười trượng là không thể nhìn thấy rõ được táng cây chớ đừng nói đến việc tìm phương hướng.

Họ đi bằng kinh nghiệm lâu ngày chứ không phải bằng đôi mắt.

Vương Què đi trước, cô gái họ Nghiêm và Cổ Mù song song theo sau, khoảng cách của họ vừa tầm, vì xa hơn là dễ dàng lạc mất.

Tiếng gió xé vành tai, đã nhìn không thấy vì bụi mù, lại càng khó nghe vó ngựa vì gió mạnh.

Tuy chưa hoàng hôn, nhưng bụi mù làm cho bầu trời u ám, cả ba người cứ ngậm miệng mà đi.

Khoảng hơn một tiếng đồng hồ sau, gió chợt dịu, bụi bớt mù, trước mặt ba người thấp thoáng ánh đèn.

Bấy giờ Vương Què mới dám “khai khẩu”, nhưng trước khi nói hẳn phải phun phè phè hai ba cái cho bụi tống ở môi:

- Đã tới Hồ Lô Cầu, thật vượt gió mạnh còn mệt hơn vượt sóng.

Danh xưng quả căn cứ đúng theo hình thể, hai bên là núi dựng, chỉ có một ngách ra vào, con đường giồng giống cái mương, hai bên vách núi không có ngõ nào khác cả.

Có lẽ người ta lấy con đường đó làm cái “cổ” và khi vào bên trong cái “bụng phình tròn”, nên tưởng tượng ra... bầu rượu. Gọi thành tên là “Hồ Lô Cầu” nhưng chắc cũng có người nôm na hơn đặt nó là “Hóc Bầu”.

Trong lòng “Bầu” có độ vài chục nóc gia, phần nhiều sống nhờ vào sản phẩm thiên nhiên của núi.

Bên ngoài, gió tuy đã nhẹ, nhút là vào bên trong, ba phía núi ngăn, cho nên gió chỉ lai rai.

Vì thế cho nên tuy chỉ cách khoảng hơn một tiếng đồng hồ đường, nhưng từ bờ Lão Long Hà vào đây gần như hai thế giới khác nhau.

Ở đây ngoài nghề “làm rừng”, dân chúng còn có thể làm ruộng vì đất tương đối thấp, nhiều nhà sau hè đều có cây rơm.

Nhờ vách núi án bót, gió không như bên ngoài, nhưng gió lại bất thường, thỉnh thoảng những trận gió bay ngang sườn núi hút chân tụt xuống, nhiều bụng rơm bốc lên thành trốt xoáy tròn.

Nhà nhà đều đóng cửa thật sớm, hình như ở đây người ta không quen chịu gió.

Trong lòng “Hồ Lô Cầu”, không biết ban ngày ra sao, nhưng bây giờ mới vừa chập tối là vô cùng yên lặng, không nghe thấy có tiếng động nào, chỉ thấy những ánh đèn rọi ra từ kẹt cửa của những ngôi nhà rải rác.

Cổ Mù lên tiếng :

- Sao đó, lão què ?

Vương Què đáp:

- Tôi đang tìm đây.

Cổ Mù nói:

- Hồ Lô Cầu không phải là một địa phương rộng lớn, nhưng nếu không bằng cách này mà đi kiếm người thì chắc không phải dễ.

Cô gái họ Nghiêm hỏi:

- Vương lão ca, trước đây Phí Gia thường hay đến đây để làm gì ?

Vương Què lắc đầu :

- Chuyện đó hai chúng tôi hoàn toàn không biết.

Cô gái họ Nghiêm trầm ngâm:

- Như thế thì đến nhà ai ? Phải chăng nơi đây có bằng hữu của Phí Gia ?

Vương Què đáp:

- Cũng có thể, chỉ có điều bọn này không biết.

Cô gái họ Nghiêm hỏi:

- Có thể vào nhà gần đây để hỏi thăm chăng ?

Vương Què do dự:

- Có lẽ... Vậy nhị vị chờ tôi thử xem.

Hắn nhảy xuống ngựa buộc vào gốc cây bên đường, rút cây gậy giắt trên yên chống cà thọt đi vào một nhà gần.

Cô gái họ Nghiêm nhìn theo thấy rõ, Vương Què gõ cửa hồi lâu mới có người ló đầu ra, chỉ nói không quá ba câu ngắn ngắn là lại lắc đầu và thụt vào gài cửa lại.

Vương Què lại cà thọt đi thêm mấy nhà gần đó nữa, nhưng cuối cùng hắn trở lại lắc đầu nhăn nhó:

- Nghiêm cô nương, chắc bọn mình đã đi không trúng chỗ rồi.

Cô gái họ Nghiêm chợt nghe lòng nặng trĩu, nàng vội hỏi:

- Sao vậy ? Phí Gia không đến nơi này ?

Vương Què lắc đầu :

- Tôi hỏi luôn mấy nhà, cả tên họ cũng nghe lạ hoắc, chớ đừng nói chuyện thấy mặt mày.

Cổ Mù hừ hừ trong mũi:

- Không đến nơi đây thì còn dễ nghe, còn bảo không biết cả tên thì sợ rằng không đúng. Phí Gia đã mang lấy tội danh “Cường Sơn Đại Đạo” lâu rồi, tám năm trước can án giết người, tám năm sau, ngày nay lại thêm cái án sát nhân vượt ngục, tôi nghĩ họ sợ liên lụy chớ không phải là không biết.

Vương Què cau mặt:

- Lão Mù, anh cũng tin Phí Gia sát nhân vượt ngục nữa à ?

Cổ Mù đáp:

- Tôi không tin, thế nhưng...

Vương Què chận nói:

- Lão Mù, anh lại có thể xét đoán người như thế đó sao ?

Cổ Mù mấp máy đôi môi, nhưng không hiểu sao hấn lại làm thình...

- o O o -